

دعای ۱۸۲ - مناجات خمس عشر مناجات توبه کنندگان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِلٰهِي اَلْبَسْتَنِي الْخَطَايَا ثَوْبَ مَذَلَّتِي، وَجَلَّلَنِي
التَّبَاعُدُ مِنْكَ لِبَاسَ مَسْكَنَتِي، وَآمَاتَ قَلْبِي
عَظِيمُ جِنَايَتِي، فَأَحْيِهِ بِتَوْبَةٍ مِنْكَ يَا أَمَلِي وَ
بُغْيَتِي، وَيَا سُؤْلِي وَمُنِيَّتِي،

محبوب من! گناهان لباس خواری بر تنم پوشانده و دوری
از تو، جامه بیچارگی و درماندگی بر تنم کرده و خطاهای بزرگ
قلبم را میرانده است، پس با توبه به درگاهت، قلبم را زنده
کن، ای امید و مراد من! ای خواسته و آرزوی من!

فَوَعَزَّتْكَ مَا أَجِدُ لِذُنُوبِي سِوَاكَ غَافِرًا، وَلَا أَرَى
لِكَسْرِي غَيْرَكَ جَابِرًا، وَقَدْ خَضَعْتُ بِالإِنَابَةِ
إِلَيْكَ، وَعَنَوْتُ بِالإِسْتِكَانَةِ لَدَيْكَ، فَإِنْ طَرَدْتَنِي
مِنْ بَابِكَ فَبِمَنْ أَلُوذُ، وَإِنْ رَدَدْتَنِي عَنْ جَنَابِكَ
فَبِمَنْ أَعُوذُ، فَوَا أَسْفَاهُ^۱ مِنْ خَجَلْتِي وَافْتِضَاحِي وَ
وَالهَفَاهُ^۲ مِنْ سُوءِ عَمَلِي وَاجْتِرَاحِي،

به عزت سوگند که برای گناهانم آمرزنده‌ای جز تو نمی‌یابم و برای شکستگی‌هایم جز تو جبران‌کننده‌ای نمی‌شناسم. پس با تمام وجود به درگاهت بازگشته‌ام و با فروتنی و تسلیم در برابر تو سر فرود آورده‌ام. اگر مرا از درگاه خود برانی، به که روی آورم؟ و اگر مرا از نزد خود بازگردانی، به که پناه ببرم؟ آه از شرمندگی و رسوایی‌ام! و وای بر من از اعمال زشت و گناهان سنگینم!

أَسْأَلُكَ يَا غَافِرَ الذَّنْبِ الْكَبِيرِ، وَيَا جَابِرَ الْعَظْمِ
الْكَاسِرِ، أَنْ تَهَبَ لِي مُوَبِقَاتِ الْجَرَائِرِ، وَتَسْتُرْ عَلَيَّ
فَاضِحَاتِ السَّرَائِرِ، وَلَا تُخْلِنِي فِي مَشْهَدِ الْقِيَامَةِ
مِنْ بَرْدِ عَفْوِكَ وَغَفْرِكَ، وَلَا تُعَرِّبْنِي مِنْ جَمِيلِ
صَفْحِكَ وَسَتْرِكَ،

ای آمرزنده گناهان بزرگ و ای ترمیم‌کننده استخوان‌های شکسته! از تو می‌خواهم که گناهان نابودکننده‌ام را ببخشی و رازهای رسواکننده‌ام را بپوشانی و در روز قیامت، مرا از نسیم عفو و بخشش محروم نکنی و زیبایی گذشت و پرده‌پوشی‌ات را از من دریغ نداری.

إِلٰهِی ظَلِلْتُ عَلَى ذُنُوبِي عَمَامَ رَحْمَتِكَ، وَأُرْسِلُ عَلَى
عُيُوبِي سَحَابَ رَأْفَتِكَ. إِلٰهِی! هَلْ يَرْجِعُ الْعَبْدُ
الْآبِقُ إِلَّا إِلَى مَوْلَاهُ؟ أَمْ هَلْ يُجِيرُهُ مِنْ سَخَطِهِ
أَحَدٌ سِوَاهُ؟

محبوبم! سایه رحمت را بر گناهانم بینداز و بر عیب‌هایم باران شفقت را بفرست. محبوب من! آیا بنده فراری جز به سوی مولایش بازمی‌گردد؟ یا به هنگام خشم مولا بر او کسی جز همان مولا هست که پناهِش دهد؟

إِلٰهِي إِنْ كَانَ النَّدْمُ عَلَى الذَّنْبِ تَوْبَةً، فَإِنِّي وَ
عِزَّتِكَ مِنَ النَّادِمِينَ، وَإِنْ كَانَ الْإِسْتِغْفَارُ مِنَ
الْخَطِيئَةِ حِطَّةً، فَإِنِّي لَكَ مِنَ الْمُسْتَغْفِرِينَ، لَكَ
الْعُتْبَى حَتَّى تَرْضَى.

محبوب من! اگر پشیمانی از گناه، توبه است، به عزتت سوگند که من از شمار پشیمانان هستم و اگر طلب آمرزش از خطاها، پاک‌کننده گناهان است، من از کسانی‌ام که از تو آمرزش می‌جویند. تو حق داری مرا سرزنش کنی تا زمانی که رضایت تو را به دست آورم.

إِلٰهِي بِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ تُبَّ عَلَيَّ، وَبِحِلْمِكَ عَنِّي اعْفُ
عَنِّي، وَبِعِلْمِكَ بِي إِزْفُقْ بِي، إِلٰهِي أَنْتَ الَّذِي
فَتَحْتَ لِعِبَادِكَ بَاباً إِلَى عَفْوِكَ سَمَّيْتَهُ التَّوْبَةَ،
فَقُلْتَ: ﴿تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحاً﴾، فَمَا عُدْرُ
مَنْ أَغْفَلَ دُخُولَ الْبَابِ بَعْدَ فَتْحِهِ؟

محبوب من! با قدرتی که بر من داری، توبه‌ام را بپذیر؛ و با حلم و بردباری‌ات نسبت به من، مرا ببخش؛ و با دانشی که

به حال و روز من داری، با من مهربانی و مدارا کن. محبوب من! تو همان هستی که برای بندگانت دری به سوی بخشش خود گشودی و آن را «توبه» نامیدی، و فرمودی: «با توبه‌ای خالصانه به سوی خدا بازگردید.» بنابراین کسی که پس از باز شدن این در، از ورود به آن غفلت کند، چه عذری می‌تواند داشته باشد؟

إِلٰهِيْ اِنْ كَانَ قَبْحَ الذَّنْبِ مِنْ عَبْدِكَ، فَلْيَحْسُنِ
الْعَفْوُ مِنْ عِنْدِكَ، اِلٰهِيْ مَا اَنَا بِاَوَّلِ مَنْ عَصَاكَ
فَتُبَّتْ عَلَيْهِ، وَ تَعَرَّضَ لِمَعْرُوفِكَ فَجُدَّتْ عَلَيْهِ،

محبوب من! اگر گناه بنده‌ات زشت بوده، گذشت و بخشش تو می‌باید نیک و زیبا باشد.

خدایا، من اولین کسی نیستم که نافرمانی‌ات کرده و تو توبه‌اش را پذیرفته‌ای، و به احسانت امید بسته و تو با کرامتت به او لطف کرده‌ای.

يَا مُجِيبَ الْمُضْطَرِّ، يَا كَاشِفَ الضَّرِّ، يَا عَظِيمَ
الْبِرِّ، يَا عَلِيْمًا بِمَا فِي السِّرِّ، يَا جَمِيْلَ السِّرِّ،
اسْتَشْفَعْتُ بِجُودِكَ وَ كَرَمِكَ اِلَيْكَ، وَ تَوَسَّلْتُ
بِجَنَابِكَ^۶ وَ تَرَحُّمِكَ لَدَيْكَ،

ای اجابت‌کننده فریاد درماندگان! ای برطرف‌کننده سختی‌ها! ای صاحب نیکویی بی‌پایان! ای که به رازهای پنهان آگاهی! ای که پرده‌پوشی‌ات زیباست! من به واسطه

بخشش و کرامتت، از تو شفاعت و کمک می‌طلبم و به
آستان تو و رحمت و مهربانی‌ات متوسل می‌شوم.

فَاسْتَجِبْ دُعَائِي وَلَا تُخَيِّبْ فِيكَ رَجَائِي وَتَقَبَّلْ
تَوْبَتِي وَكَفِّرْ خَطِيئَتِي، بِمَنِّكَ وَرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ
الرَّاحِمِينَ ۷.

پس دعای مرا اجابت کن و امیدم را به خود ناامید مگردان.
توبه‌ام را بپذیر و گناهانم را با منت و رحمت ببوشان، ای
مهربان‌ترین مهربانان.

پاورقی:

۱. در برخی نسخه‌ها بدون ه آمده و اسفا
۲. در برخی نسخه‌ها بدون ه آمده و لهفا
۳. هرگاه صاحب شرو ضرر رساننده (عامل خارجی) فرار کرد
به سوی خدایش «اعوذ» می‌گوید. هرگاه از نفس شرو ضریا
محرومیت خود را بیچاره دید و به سوی پروردگارش پناهنده
شد، می‌گوید: «الوذ بک و لا الوذ بسواک». به عبارت دیگر،
«اعوذ» برای پناه بردن از عوامل خارجی شرو «الوذ» برای پناه
بردن از خود شریا عواقب آن به خداست. (آیت الله شهید
عبدالحسین دستغیب - ۸۲ پرسش - از صفحه ۱۶۴ تا ۱۶۶)

۴. در برخی نسخه‌ها: مَغْفِرَتِكَ

۵. در برخی نسخه‌ها: السَّتر

۶. در برخی نسخه‌ها: بِحَيَاتِكَ

۷. در برخی نسخه‌ها: يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَيَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ